Non Solus

4 oktober 2020

Korte lontjes en brokken in de keel,

Verontrustende cijfers worden door de lucht en door stukjes kabels mijn huis ingeschoven. Zij geven standjes weer van hoeveelheden Corona die onze wereld bestormen. Het zijn er veel en steeds maar meer. Dan is het 28 september, nog geen Lock down wel strengere regels en adviezen. Let op voor mij is de bak vol. Mijn kleindochter Celine gaat 2 oktober Haar bul de Master biologie-disease,halen. Met maar één begeleider en geen feest.
Ik ontplof ik zou haar begeleiden, dat zou wel kunnen, maar het feest. De universiteit had al gerommeld met de datum. Ze was al maanden klaar.
Bij mijn leeftijd, dan word je kleiner en je lontje vanzelf langer. Deze wetmatigheid was ineens vertrokken, waardoor mijn lontje ook ineens heel kort was. Het lontje van mijn kleindochter is gezien haar jonge leeftijd redelijk kort. Dus zonder dat zij dat van elkander wisten waren er plots twee korte lontjes in de familie. Dit gebeuren was niet voorspelt. Er stond ook niets in de sterren. De oorzaak lag simpelweg bij het virus, covid-19.
Beiden, kortweg gezegd Opa en Kleindochter, gaan de opmars van af 29 september tot 2 oktober met zeer gemengde gevoelens beginnen.
Wat een zegen dat Celine bij haar ouders een praat pal kan vinden en haar vadertje haar corona verstoorde navigatie apparaat, het kompas kan kalibreren.
Met het weer goede kompas gaat ze weer aan het organiseren en de 2de oktober, de Aula van de universiteit met aansluitend feest op de juiste route plannen.
Ik zelf, nog steeds met mijn te korte lontje wordt dan voor de spannende dag op mijn gestoorde route door Celine bij gesteld. Moet de door mij bijna vernietigde speech voor later op de dag weer repareren, Voel me gerust gesteld en weet zeker dat Celine, ondanks de magnetische Corona verstoringen die haar kompas ontregelden, het weer gaat maken.
We ontmoeten elkaar voor de oude universiteit van Utrecht ik ben tot daar gebracht door mijn zoon, de vader van Celine, die haar korte lontje kalibreerde en daarmee indirect ook mijn korte lontje.
Wij gaan samen de prachtige aula binnen Celine met haar opa Nico, wij zijn blij en ik heb een brok in de keel van emotie. Hoe is het mogelijk van een kort lontje naar blijdschap. We gaan zitten op twee meter afstand. Ik krijg weer een brok in de keel . In deze aula waar in het jaar 1579 de unie van Utrecht werd ondertekend, die beschouwd wordt als het begin van de Nederlandse staat. Daar ben ik nu met mijn jongste kleindochter Celine.

Celine gaat het podium op bij de professoren en docenten en ontvangt na een geweldige toespraak, waarin haar ouders betrokken worden, de bevochten bul. Ik weet niet meer wat een kort lontje is, alleen nog emotionele blijdschap.
Ik denk ook aan mijn oom Abraham van Luik, broer van mijn oma Maatje Anna Overbeeke van Luik die in deze aula de ere titel in 1948 mocht ontvangen van Doctor Honores Causa. Ik wil deze bijzondere gevoelens vandaag graag met u delen.
Wij verlaten na de plechtigheid de aula en worden buiten opgewacht door de resterende familie. We zijn echtblij en gaan een goed geregeld feest volgens de corona regels, met de regie van Celine vieren.

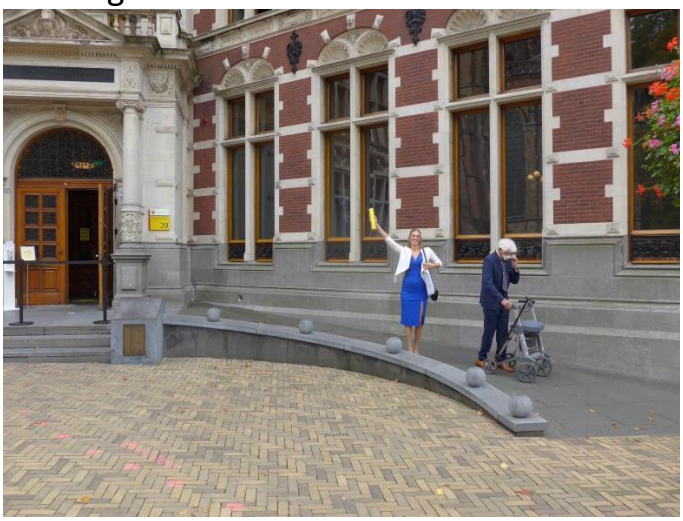

Celine verlaat met de Bul en opa de Aula van de Universiteit van Utrecht.

Ballade voor Celine 2 oktober 2020

Als jong meisje gaat zij voor het gymnasium.
wisselt van school met eigen wil en kracht,
volbracht haar taak, zij gelijkt een curiosum.
Zij had het alles zelf bedacht.
Ze koos de zware weg, koesterde haar muziek.
De tengere Celine , werd meer en meer een fenomeen.
Kenners erkennen, dit meiske is uniek.
Zij stapt ook over haar eigen schaduw heen.

Celine kiest , het gaat Utrecht worden.
Nog iets gekrakeel, over de studie richting.
Celine , zij maakt het, zij neemt de horden
Zette door , het was haar eigen wilsbeschikking
Utrecht heeft haar hart gestolen.
Universiteit, muziek, sport, alles eromheen.
ze groeit , ik omring haar met aureolen .
Zij stapt ook over haar eigen schaduw heen.

Achter de Bachelor, Celine als echte student.
Die confrontaties aangaat met het ware leven.
De zware studie lijkt soms zonder end.
Geen optie om het op te geven.
Dikwijls is het moeilijk om de eigen steven,
te laten kruisen op de stip van de verre horizon, daarheen.
Soms voelde ik de grondvesten beven.
Zij stapt ook over haar eigen schaduw heen .

Wij vormen een virtueel aureool rondom Celine tezamen,
Het is gelukt. maar het virus covid-19. is niet heen.
jij mag met voeten en brein helpen plannen beramen.
Het virus te gaan verpletteren, je bent niet alleen.
Zij stapt ook over haar eigen schaduw heen.
Opa Nico; gefeliciteerd en veel succes met je grandioze talenten de wereld wacht op je.

Nicolaas Overbeeke Nieuwerkerk aan den IJssel